

2) Καὶ ^{w)} ὅτι ἢ περὶ πεκουλίον, ἐφ' ὅσον ὑπέξουσίου ἔστιν ὁ υἱὸς ἢ δοῦλος, διηρηκώς ἀρμόζει. μετὰ δὲ θάνατον, ἢ αὐτεξουσιότητα, ἢ ἐκποίησην, ἢ ἑλευθερίαν ἐνιαυσιαία ἔστιν.

3) Μετὰ ^{x)} θάνατον τοῦ ὑπέξουσίου ἢ τοῦ δοῦλου, ἢ μετὰ τὴν αὐτεξουσιότητα τοῦ υἱοῦ, ἢ μετὰ τὴν ἑλευθερίαν ἢ ἐκποίησην τοῦ δοῦλου ἐνιαυσιαία ἔστιν ἢ περὶ πεκουλίον ἀγωγή.

1) * Ὁ ^{y)} δὲ ἐνιαυτὸς συναπτὸς ἔστιν, ἀρχόμενος ἀφ' οὗ τις εὐχέρειαν σχοίη ^{z)} τοῦ κινήσαι. ὅσον ἐπὶ τοῦ αἰρετικοῦ χρέους, οὐκ ἀπὸ τῆς αὐτεξουσιότητος, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐκβάσεως τῆς αἰρέσεως ἀριθμεῖται.

2) Ὁ ^{a)} δὲ ἐνιαυτὸς συναπτὸς ἔστιν, ἀρχόμενος ἀφ' οὗ τις εὐχέρειαν σχοίη τοῦ κινήσαι. ὅθεν ἐπὶ τοῦ αἰρετικοῦ χρέους οὐκ ἀριθμεῖται, πρὶν ἐκβῆ ἢ αἰρέσεις.

* Κινεῖται ^{b)} δὲ εἰς τὸ πεκούλιον, καὶ εἰς ὃ γέγονεν ἦτρον τὸ πεκούλιον ^{c)} κατὰ δόλον τοῦ τὸν ὑπέξουσίου ἔχοντος.

Σβέννεται ^{d)} δὲ τῷ θανάτῳ τὸ πεκούλιον, καὶ τῇ ἐκποίησει.

Καὶ πότε δοκεῖ τις ἐκποιεῖν.

Καὶ περὶ δοῦλου ληγατευθέντος μετὰ τοῦ πεκουλίον, ἢ χωρὶς τοῦ πεκουλίον αὐτοῦ, ἢ ἑλευθερωθέντος.

Καὶ ἐὰν κελουσθῇ ὁ κληρονόμος παρακρατῆσαι τὸν δοῦλον μετὰ τοῦ πεκουλίον, τίς ἐνάγεται.

Καὶ ὅτι σβεσθείσης τῆς χορήσεως τῶν καρπῶν, ὁ τὴν χορῆσιν τῶν καρπῶν ἔχων ἐντὸς ἐνιαυτοῦ ἐνάγεται.

Καὶ περὶ τοῦ, ἐὰν νομίσας, τὸν περιόντα ὑπέξουσίου τετελευτηκέναι, κινήσω τὴν ἐνιαυσιαίαν ἀγωγὴν, καὶ ἐκβληθῶ ὡς τοῦ ἐνιαυτοῦ πληρωθέντος, δύναμαι τὴν περὶ πεκουλίον κινεῖν, τοῦ ἀληθοῦς γνωσθέντος, οὐ μὴν τὴν περὶ τῆς λοιπάδος.

β'. 1) * Ἐὰν ^{e)} ἀπὸ τῆς περὶ χρεῶν ἀγωγῆς κινήται μετὰ θάνατον τοῦ ὑπέξουσίου, εἰ μὲν κινεῖται ἢ περὶ πεκουλίον, ἔστιν ἐνιαυσιαία· εἰ δὲ περὶ τοῦ προθέντος ἑπαίτιον ἀναστροφῆς, εἰσω ἕξ μηνῶν μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ υἱοῦ κινεῖται. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ πασῶν τῶν προσκαίρων ἀγωγῶν.

2) Καὶ ^{f)} ὅτι, ἐὰν ἀπὸ τῆς περὶ χρεῶν ἀγωγῆς κινεῖται μετὰ θάνατον τοῦ ὑπέξουσίου, εἰσω ἕξ μηνῶν μετὰ τελευτῆν τοῦ υἱοῦ κινεῖται. καὶ ἐπὶ πασῶν τῶν προσκαίρων ἀγωγῶν.

Καὶ ^{g)} ὅτι οὐκ ἔστιν ἐνιαυσιαία ἢ περὶ πεκουλίον, ἐφ' ὅσον ὑποστρέψαι δύναται ἀγχιμάλωτος ὑπέξουσίου.

γ'. * Εἰ ^{h)} καὶ τῷ θανάτῳ καὶ τῇ ἑλευθερίᾳ τοῦ δοῦλου ⁱ⁾ παύεται εἶναι πεκούλιον, ὅμως ^{k)} μετὰ θάνατον αὐτοῦ τῆς ἐνιαυσιαίας ἀγωγῆς κινουμένης, σκοπεῖται ἢ αὐξήσῃ αὐτοῦ καὶ ἢ ^{l)} μείωσῃ.

Item de peculio actio, quamdiu filius aut servus in potestate est, perpetuo competit. Post mortem autem, vel emancipationem, vel alienationem, vel manumissionem annalis est.

Post mortem filiifamilias vel servi, vel post filii emancipationem, vel post servi manumissionem vel alienationem actio de peculio annalis est.

Annus autem continuus est, incipiens, ex quo *L. 1. §. 2. facultatem agendi quis habuerit. Quantum ad condi-* *D. XV. 2.* tionale debitum, non ab emancipatione, sed ex quo conditio extitit, computatur.

Annus autem continuus est, incipiens, ex quo facultatem agendi quis habuerit. Quare in condicionali debito non ante computatur, quam conditio extiterit.

Agitur autem de peculio, et in id, in quantum *L. 1. pr. minus factum est peculium dolo eius, qui aliquem habet in potestate. D. eod.*

Peculium autem extinguitur morte vel alienatione. §. 3.

Item quando quis alienare videatur. §. 5. 6.

Et de servo legato cum peculio, vel sine peculio, vel manumisso. §. 7.

Item quis conveniatur, si heres servum cum peculio praecipere iussus sit. §. 8.

Item usufructu extincto usufructuarius intra annum convenitur. §. 9.

Item si cum existimarem, filiumfamilias superstitem vita decessisse, annali actione egero, et quia annus praeterierat, exceptione repulsus fuero, veritate cognita, de peculio agere possum, nec vero de in rem verso. §. 10.

II. Cum de debitis post mortem filiifamilias agitur, si quidem de peculio agitur, actio annalis est: si vero de rei venditae vitiosae redhibitione, intra sex menses post mortem filii agitur. Idem et in omnibus temporalibus actionibus. *L. 2. pr. D. eod.*

Item si de debitis post mortem filiifamilias agitur, intra sex menses post mortem filii agitur. Quod et in omnibus temporalibus actionibus obtinet.

Item de peculio actio non est annalis, quamdiu *§. 1.* is, qui in potestate est, et ab hostibus captus, redire potest.

III. Etiamsi morte et manumissione servi desinit esse peculium, tamen si post mortem eius annalis actio moveatur, tam accessio, quam decessio peculii spectatur. *L. 3. D. eod.*

w) E Tipucito x) Ex Eustathio de div. temp. praescript. tit. de uno anno, §. 4, in *Leuncl. Iur. Gr. Rom. T. II. p. 225.* edit. Zachar. Cap. 24. §. 4. y) E Syn. p. 183. habet Fabr. T. II, p. 366. Fere eadem habet Tipucitus, qui praefigit καὶ ὅτι. z) Tip. χάριαν σχοίη, τουτέστιν εἰχέρειαν. a) Ex Eustathio I. I. b) E Syn. p. 183. habet Fabr. T. II, p. 366. Eadem habet Tipucitus. c) τὸ πεκούλιον omittit Tipucitus. d) Haec et reliqua cap. 1. sunt e Tipucito. e) E Syn. p. 183. habet Fabr. T. II, p. 366. f) E Tipucito. Sed locus est corruptus, e Synopsi emendandus. g) E Tipucito. h) E Syn. p. 183. habet Fabr. T. II, p. 367. Fere eadem habet Tipucitus, qui praefigit καὶ ὅτι. i) τοῦ δοῦλου deest apud Tipucitum. k) Tip. inserit καὶ. l) ἢ deest apud Tip.

ΤΙΤΛΟΣ Ζ'.

Περὶ ἀγωγῆς τῆς περὶ τὰ πράγματα τοῦ δεσπότου καὶ τοῦ πατρὸς κινουμένης, ἐξ ὧν συναλλάσσει ὁ ὑπεξούσιος ἢ ὁ δοῦλος πρὸς ἑτέρους^{m)}.

L. 1. α'. 1) * Ἡνίκαⁿ⁾ τὸ ληφθὲν ὁ δοῦλος εἰς τὰ τοῦ δεσπότου δαπανήσει, ἀναγκαῖα ἐστὶ^{o)} τῷ δανείσαντι ἢ περὶ τῆς δαπάνης ἀγωγή. τί γάρ, ὅτι οὐκ ἔστι πεκουλίον, ἢ ἥτιόν ἐστι τὸ πεκουλίον^{p)} τοῦ χρέους, ἢ χωρὶς δόλου ἀφῆρέθη, ἢ ἀπέθανεν ὁ ὑπεξούσιος, καὶ παρήλθεν ὁ ἐνιαυτός, ὡς μὴ ἔχειν χώραν τὴν περὶ τοῦ^{q)} πεκουλίου ἀγωγή; ἢ γὰρ περὶ τῆς δαπάνης^{r)} ἀγωγή καὶ^{s)} διηρηκῆς ἐστὶ, καὶ κινεῖται, μὴ ὄντος πεκουλίου.

§. 2. Οὐκ^{t)} ἔχει χώραν ἢ τῆς λοιπάδος ἀγωγή, ἐὰν ἐναχθεῖς ὁ δεσπότης παρ' ἑτέρου τῆ περὶ πεκουλίου κατέβαλεν, ἢ αὐτῷ τῷ δούλῳ.

L. 2. β'. * Ὅ^{u)} λαβῶν ἐκ τοῦ δούλου νομίσματα καὶ ελευθερώσας αὐτόν, οὐκ ἐνάγεται τῆ περὶ τῶν δαπανηθέντων ἀγωγῇ· οὐ γὰρ γέγονεν εὐπωρότερος.

L. 3. pr. γ'. * Εἰ^{v)} μὴ ἔρα πλέον τῆς τοῦ δούλου τιμῆς ἐδόθη^{w)}· ἐπ' αὐτῷ γὰρ ἀρμόζει τὸ δαπανηθῆναι.

§. 1. Καὶ^{x)} περὶ τοῦ, ποῖα εἰσι καὶ λέγονται δαπανήματα· τὰ παρὰ τοῦ ὑπεξουσίου δανεισθέντα καὶ ἐξοδιασθέντα εἰς τὰ τοῦ δεσπότου πράγματα· ἀποθρέψας τυχόν τὴν φαμίλιαν αὐτοῦ, ἢ δανεισταῖς καταβαλῶν, καὶ εἰ ἐν ἀγνοίᾳ μὴ χρεωστούμενον καταβάλλει, δαπάνημά ἐστιν, ἐφ' ὅσον ὁ δεσπότης ἔχει ἀνάληψιν.

§. 2. 1) * Κανονικῶς^{y)} τότε χώρα τῆ περὶ δαπάνης ἀγωγῆς, ὅτε, εἴπερ ελευθερὸς ἦν ὁ δαπανήσας, ἤμελλεν ἔχειν τὴν περὶ ἐντολῆς ἀγωγήν, καὶ ὁσάκις ὁ δοῦλος δαπανήσας κρείττονα, ἢ οὐ χειρόνα ποιήσει τὰ τοῦ δεσπότου.

2) Τότε^{z)} δὲ χώραν ἔχει ἢ περὶ τῆς δαπάνης ἀγωγῆς, ὅτε, εἴπερ ἦν ελευθερὸς ὁ δαπανήσας, ἤμελλεν ἔχειν τὴν μανδάτου, ἢ τὴν γεγοτζίωρον γεστόρουμ.

3) Καὶ^{a)} ἀπλῶς εἰπεῖν, ποῖα λέγονται δαπανήματα, ἢ οὐ λέγονται.

§. 3. 1) * Καὶ^{b)} ἐνθα δανεισόμενος ἐαυτὸν ἀποθρέψει, ἢ ἐνδύσει πρὸς τὴν συνήθειαν τοῦ δεσπότου. τὸ αὐτὸ καὶ περὶ υἱοῦ.

2) Κἂν^{c)} ἐαυτὸν θρέψῃ.

§. 4. 1) * Εἰ^{d)} δὲ τὰ εἰς τέρψιν ἔργα ποιήσει, ἔπερ οὐκ ἂν ὁ δεσπότης ἐποίει, οὐκ ἔστι δαπάνημα, ἀλλὰ ἕδειαν ὁ δεσπότης ἔχει συγχωρῆσαι τοῖς δανεισταῖς, περιελθεῖν αὐτὸ χωρὶς τοῦ βλάψαι τὸν οἶκον, ἵνα μὴ ἀναγκασθῇ διὰ τὴν ἀπόδοσιν πωλῆσαι τὸν οἶκον. οὔτε γὰρ φρονιμιστὴς τὰ τοιαῦτα δαπανῶν παρὰ γνώμην ἢ ἐντολήν τοῦ δεσπότου, ἔχει ἀπαίτησιν.

2) Εἰ^{e)} δὲ τὰ εἰς τέρψιν ἔργα ποιήσει, ἔπερ οὐκ

TITULUS VII.

De actione, quae de in rem domini vel patris verso competit ex contractibus a filiofamilias vel servo cum aliis initis.

I. Cum servus id, quod accepit, in rem domini vertit, actio de in rem verso creditori necessaria est. Quid enim, si nullum sit peculium, vel peculium minus sit debito, vel sine dolo malo ademptum sit, vel is, qui erat in potestate, decesserit, et annus praeterierit, ut actio de peculio locum non habeat? Nam de in rem verso actio perpetua est, et instituitur, cum peculium nullum sit.

Actio de in rem verso locum non habet, si dominus ab alio actione de peculio conventus solverit, vel ipsi servo.

II. Qui a servo pecuniam accepit, eumque manumisit, actione de in rem verso non convenitur: non enim factus est locupletior.

III. Nisi forte plus aestimatione servi datum sit: eius enim nomine de in rem verso actio competit.

Item de eo, quaenam in rem versa sint et dicantur: veluti ea, quae ab eo, qui in potestate est, mutuo sumta et in rem domini consumpta sunt: puta si familiam eius aluerit, vel creditoribus solverit. Item si per ignorantiam indebitum solvit, in rem versum est, quatenus dominus repetitionem habet.

Regulariter actioni de in rem verso tunc locus est, cum homo liber, qui in rem vertit, mandati actionem habiturus est, et quoties servus, qui consumsit, meliorem aut non deteriorem domini rem fecerit.

Tunc de in rem verso actio locum habet, cum liber homo, qui in rem vertit, mandati vel negotiorum gestorum actionem habiturus est.

Item quid in universon in rem versum dicatur, quid contra.

Et ubi mutuam pecuniam sumsit et se aluit aut vestivit secundum consuetudinem domini. Idem est et in filio.

Et si se aluerit.

Sin autem ad voluptatem opera fecerit, quae dominus factururus non erat, in rem versum non est, sed licentiam dominus habet permittendi creditoribus, ut ea sine domus dispendio auferant, ne cogatur propter restitutionem domum vendere. Neque enim procurator citra voluntatem mandatumve domini huiusmodi sumtus faciens, repetitionem habet.

Sin autem ad voluptatem opera fecerit, quae

m) Hanc inscriptionem habet index titulorum Coislinianns. Tipucitus eandem exhibet, sed post verbum ἑτέρους addit: τουτίου, ἥνικα δύναιται ἀνεῖν κατὰ τοῦ πατρὸς ἢ δεσπότου, καὶ ζῆτεῖν τὸ δαπανηθὲν εἰς τὰ τοῦτων πράγματα. Fabr. titulum ita inscribit: ἢ περὶ τῆς δαπάνης ἀγωγῆς. n) E Syn. p. 183. habet Fabr. T. II. p. 367. o) Inde ab ἀναγκαῖα ἐστὶ haec habet Tipucitus. p) τὸ πεκουλίον οὐκ ἔστι Tipucitus. q) τοῦ deest apud Tipucitum. r) Tip. περὶ τῆς λοιπάδος. s) καὶ deest apud Tip. t) E Tipucito. u) Haustum est e Syn. p. 66. Omissum est a Fabroto. Eadem habet Tip. qui praefigit καὶ ὅτι. v) E Syn. p. 66. w) Hactenus et Tipucitus exhibet. x) E Tipucito. y) E Syn. p. 183. habet Fabr. T. II. p. 367. z) E Glossis Nomicis s. v. Ἴν ὅμ βίροο. in Thes. Otton. T. III. p. 1739. a) E Tipucito. b) E Syn. p. 183. habet Fabr. T. II. p. 367. sq. c) E Tipucito. d) E Syn. l. l. habet Fabr. l. l. e) E Gloss. Nom. s. v. Ἴν ὅμ βίροο. in Thes. Otton. T. III. p. 1739.

ἂν ὁ δεσπότης ἐποίησεν, οὐκ ἔστι δαπάνημα, ἀλλὰ ἄδειαν ἔχει ὁ δεσπότης συγχωρῆσαι τοῖς δανεισταῖς, περιελθεῖν αὐτὴ χωρὶς τοῦ βλάψαι τὸ πρᾶγμα.

1) Κἂν^{f)} ὀνόματι τοῦ δεσπότητος δανείσῃ καὶ αὐτὸς δανεισάμενος, ἀνάγνωθι. εὐρήσεις γὰρ τινα πολυσεδέῃ, τυχὸν εἰς τρυφήν καὶ εἰς αἰσχρὰν δαπάνην καταβάλλοντα τὸν δανεισάμενον δοῦλον.

2) Βέρον^{g)} ἐστὶ, κἂν ἔνθα δανεισάμενος δοῦλος ἀγοράσῃ τι βουλομένῳ δεσπότητι εἰς τρυφήν ἢ αἰσχρὰν δαπάνην.

Καὶ^{h)} ἐὰν δανείσῃται ἐπὶ τῷ ἀγοράσαι ἐσθῆτα τῆς φαμιλίας, καὶ ἀπολέσει τὰ νομίματα, εἴτε καταβληθῆⁱ⁾ τῷ πρῶτῳ, εἴτε καὶ μὴ, πῶς ἔχει ὁ δανειστής τὴν περὶ τῆς δαπάνης ἀγωγὴν, κἂν ἢ ἐσθῆς ἀπώλετο.

δ'. Κρεῖττων^{j)} δὲ ἐστὶν ἐπὶ ταύτῃ τῆ^{k)} ἀγωγῇ ὁ προλαμβάνων.

ε'. * Ἐπι^{k)} μὲν τῶν ἀναγκαίως ἀγοραζομένων, ὅλον τὸ διδόμενον δαπάνημά ἐστι, κἂν μὴ δεκτὸν ὁ δεσπότης ἡγήσῃται. ἐπὶ δὲ τῶν οὐκ ἀναγκαίων μὲν, ὡς ἀναγκαίων δὲ ἀγοραζομένων^{l)}, δαπάνημά ἐστι τὸ ἀληθές τίμημα.

ὡς ἀναγκαίων] Ἰ^{m)} γὰρ μὴ οἰκίτην, ἀλλὰ ἀγρὸν ἡγόρασεν ὁ οἰκίτης, καὶ κατὰ πρόληψιν ἐνομιζέτο ὡς ἀναγκαῖον αὐτὸν ἡγορασέναι, ὅσον ἀξίος ἐστὶν ὁ ἀγοραστὴς ἀγρὸς, ἐπὶ τούτῳ ποσότητι κατέχεται ὁ δεσπότης. [Sch. a. Fabr. II. 369.]

Καὶⁿ⁾ περὶ τοῦ, ἐὰν γνώμη τοῦ δεσπότητος ἀγοράσῃ ὁ δοῦλος.

Πότε λέγεται τὸ καταβληθὲν δαπάνημα.

ζ'. Καὶ πότε κατὰ τοῦ δεσπότητος κινεῖται.

ζ'. Καὶ ποῖον οὐ νομιζέται δαπάνημα· καὶ ποῖα ὄντα ἐν τῷ πεκουλίῳ, οὐ νομιζονται δαπάνημα, ἢ καὶ διδόμενα τῷ δεσπότητι. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἀνάγνωθι διάφορα θέματα, δηλοῦντα, ποῖα λέγονται δαπάνηματα ἂν οἰουδὴποτε τρόπου ἐπερχόμενα τῷ δούλῳ, καὶ εἰς τὰ τοῦ δεσπότητος πράγματα δεδαπανημένα, ἢ τὰς ἀγωγάς, ἢ ταφίην.

Καὶ περὶ τοῦ, ἐὰν κληρονομίαν ἀνήκουσάν σοι ἀγοράσω ἐκ τοῦ δούλου σου, ἢ καὶ συλλογίσωμαι εἰς τὸ τίμημα τὸ χρεωστούμενόν μοι παρ' αὐτοῦ, ἢ καταβάλλω δανεισταῖς, καὶ ἐκδικήσῃς παρ' ἐμοῦ τὴν κληρονομίαν, τί γίνεται.

1) * Ἐὰν^{o)} ὡς πρῶτων τῷ πατρὶ μου δανείσωμαι, καὶ προκίσω τὴν θυγατέρα μου, δαπάνημά ἐστὶ.

2) Δαπάνημά^{p)} ἐστὶ, καὶ ἐὰν ὡς πρῶτων τῷ πατρὶ μου δανείσωμαι, καὶ προκίσω τὴν θυγατέρα μου.

γ'. 1) * Τὸ^{q)} αὐτό, εἰ καὶ ἀδελφὴν ἢ ἐξ ἄλλου ἀδελφοῦ ἐκγόνην τοῦ πατρὸς μου προκίσω· κἂν δοῦλος δανεισάμενος προκίσῃ τὴν θυγατέρα τοῦ δεσπότητος.

2) Ὅμοίως^{r)}, κἂν ἀδελφὴν ἢ ἐξ ἄλλου ἀδελφοῦ ἐκγόνην τοῦ πατρὸς μου προκίσω, καὶ δοῦλος τὴν θυγατέρα τοῦ δεσπότητος.

δ'. Εἰ^{s)} μέντοι προκίξῃν ὁ πατήρ οὐκ ἡμελλεν, οὐκ ἐστὶ δαπάνημα.

ε'. 1) * Ἐὰν^{t)} ἐγγνησάμενος ὁ παῖς τὸν πατέρα,

dominus facturus non erat, in rem versum non est, sed licentiam dominus habet permittendi creditoribus, ut ea sine rei dispendio auferant.

Et de eo, si mutuum pecuniam sumtam nomine L. 3. domini ipse crediderit. Varia enim invenies, puta si §. 5. 6. servus mutua pecunia accepta, ad luxuriam et turpem sumtum solverit. D. XV. 3.

Versum est etiam, quod servus mutuatus domino emit volenti ad delicias vel turpes sumtus.

Si mutuatus sit pecuniam ad vestem familiae §. 10. comparandam, et nummos amiserit, sive venditori solutum sit, sive non, quomodo creditor de in rem verso actionem habeat, licet vestis perierit.

IV. Melior autem in hac actione est conditio L. 4. occupantis. D. eod.

V. In his, quae necessario emuntur, in solidum L. 5. pr. quicquid expenditur, in rem versum est, licet dominus ratum non habuerit. Sin autem res non necessariae, sed quasi necessariae¹⁾ tamen, emuntur, in rem versum est, quatenus est verum pretium.

1) quasi necessariae] Quippe si non servum, sed fundum servus emebat, et ex praesumptione putabat, se illum quasi necessarium emisse, quanti dignus est emtus ille fundus, in tantam quantitatem dominus tenetur.

Et de eo, si domini voluntate servus emerit. §. 2.

Quando id, quod solutum est, in rem versum §. 3. dicatur.

VI. Et quando contra dominum agatur. L. 6. D. eod.

VII. Et quale in rem versum non sit: et quae, cum in peculio sint, vel etiam domino data sint, in rem versa non videntur. Et lege varia themata, quae ostendunt, quoniam in rem versa dicantur, si qualicumque modo ad servum pervenerint, et in rem domini, vel in actiones, vel in funus consumpta fuerint.

Item de eo, quid fiat, si hereditatem ad te pertinentem a servo tuo emeris, vel etiam id, quod mihi debetur ab eo, in pretium imputaveris, vel creditoribus solveris, tuque a me hereditatem petieris. §. 4.

Si ut patris mei negotium gerens pecuniam mutuatus, pro filia mea dotem dederis, in rem versum est. §. 5.

In rem versum est, et si ut patris mei negotium gerens pecuniam mutuatus, pro filia mea dotem dederis.

VIII. Idem est, si pro sorore vel nepte patris mei ex alio fratre dotem dederis: et si servus mutuatus pro filia domini dotem dederit. L. 8. D. eod.

Similiter, si pro sorore vel nepte patris mei ex alio fratre dotem dederis, et si servus pro filia domini dotem dederit.

IX. Si vero pater dotem daturus non fuit, in rem versum non est. L. 9. D. eod.

X. Si filius pro patre fideiusserit et solverit, in rem versum non est. L. 10. pr. §. 1. D. eod.

f) E Tipucito. Pro πολυσεδέῃ potius lege πολυσεδέῃ. g) E Schol. v. ad Basil. LX. 6. cap. 16. Fabr. T. VII. p. 206. h) E Tipucito. i) E Tipucito. k) E Syn. p. 184. habet Fabr. T. II. p. 368. l) Sic lego pro ἀγοράζων, quod habet Syn. m) Hoc scholium est in Syn. p. 184. n) §. 2. 3. e Tipucito desumptae sunt, uti et L. 6. 7. pr. §. 1—4. D. h. t. o) E Syn. p. 184. habet Fabr. T. II. p. 368. p) E Tipucito. q) E Syn. p. 184. habet Fabr. T. II. p. 368. r) E Tipucito. s) E Tipucito. t) E Syn. p. 184. habet Fabr. T. II. p. 368.

καταβάλλη, δαπάνημά ἐστιν· ἐλευθεροῖ γὰρ αὐτόν· ὡσπερ καὶ ὅτε διεκδικήσας αὐτόν καταδικασθῆ· ὑποδεχόμενος γὰρ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ, ἐλευθεροῖ αὐτόν.

2) Δαπάνημά ἐστιν^{u)}, καὶ ἐὰν ἐγγνησάμενος ὁ παῖς τὸν πατέρα καταβάλλη· καὶ ὅτε ἐκδικήσας αὐτόν καταδικασθῆ.

L. 10. §. 3. Ἀνάγνωθι^{v)} καὶ τὴν διάστιξιν τοῦ, εἰ δὲ καὶ εἰς
D. XV. 3. τὴν περὶ πεκουλίου ἀγωγὴν διεκδικήσῃ τὸν πατέρα.

§. 5. 1) * Ἐπι^{w)} τῆς περὶ δαπάνης ἀγωγῆς τόκος ἀνεπιρώτητος οὐκ ἔρρωται.

2) Καὶ^{x)} περὶ τοῦ, πότε ἀπαιτεῖται τόκος ἐπὶ τῆς περὶ δαπάνης ἀγωγῆς, καὶ πότε οὐκ ἀπαιτεῖται.

§. 6. Καὶ πότε ἀρμόζει ἡ περὶ δαπάνης ἀγωγὴ, καὶ ὅτε ἢ περὶ δόλου κατὰ τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ δεσπότη.

§. 7. Καὶ πότε τὸ δαπανηθὲν ἢ καταβληθὲν παύεται εἶναι δαπάνημα.

§. 10. Καὶ ἐὰν δανεισάμενος ὁ υἱός, ἐνόχου γεγονότος τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ καταβάλλῃ ὁ υἱός ὀνόματι ἰδίῳ, ἢ ἐὰν τῷ υἱῷ δανείσῃς κελεύσει τοῦ πατρὸς, καὶ ὁ υἱός καταβάλλῃ σοι, πότε λέγεται ἢ μὴ δαπάνημα.

L. 11. α'. Καὶ^{y)} περὶ τοῦ, ἐὰν υἱός δανεισάμενος ἢ
D. eod. δοῦλος καταβάλλῃ ἰδίῳ δανεισθῆ.

L. 12. β'. 1) * Ἐὰν^{z)} ὁ υἱός ἢ δοῦλος ἀγρὸν ἀγοράσῃ
D. eod. τῷ πατρὶ ἢ τῷ δεσπότη, δαπάνημά ἐστι. καὶ εἰ μὲν ἤτιτος ἄξιός ἐστι, τὸ ἀληθὲς τίμημα λογίζεται· εἰ δὲ πλείονος, μόνον τὸ δοθὲν.

2) Ἡ^{a)} ἀγοράσῃ τῷ πατρὶ καὶ τῷ δεσπότη ἀγρὸν, πότε λέγεται δαπάνημα, καὶ τί γίνεται, εἰ ἤτιτος ἢ πλείονος ἐξωνήθη.

L. 13. γ'. Καὶ^{b)} εἰ κοινὸς δοῦλος εἰς τὰ τοῦ ἐνὸς δεσπότη
D. eod. του δαπανήσῃ, πῶς μόνος αὐτὸς ἐνάγεται.

L. 14. δ'. Εἰ καὶ ἡ περὶ τοῦ πεκουλίου ἀγωγὴ κινεῖσθαι
D. eod. δύναται, καλῶς καὶ ὁ ἄλλος δεσπότης ἐνάγεται.

L. 15. ε'. 1) * Ἐὰν^{c)} υἱός ὑπὲρ πατρὸς ἀντιφωνήσῃ,
D. eod. τότε δαπάνημα ποιεῖ, ὅτε καταβάλλῃ.

2) Καὶ^{d)} πότε ἀντιφωνήσας ὑπὲρ πατρὸς ὁ υἱός δαπάνημα ποιεῖν δοκεῖ.

τὸτε δαπάνημα ποιεῖ] Ἐπειδὴ^{e)} δοκεῖ τὰ χρήματα περιελθεῖν εἰς τὰ πράγματα, καὶ μόνον αὐτὸν ὀρεῖ. τὸ γὰρ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐνόχως χρηωσιθεῖν ἀντεφώνησεν ὁ ὑπεξούσιος. [Sch. b. Fabr. II. 369.]

L. 16. ιε'. Καὶ^{f)} ὅτι ἀγρὸν δοῦλῳ μου μισθώσας ἐπέ-
D. eod. τρεψα αὐτῷ βούς πωλῆσαι, καὶ ἄλλας ἀγοράσαι χρησιμωτέρας. καὶ πωλῆσας τὰς ἐμὰς πέντε νομίσμασι, καὶ ἄλλας ἀγοράσας δέκα νομίσμασι, καὶ μὴ καταβάλων τὸ τίμημα, ἐφύρασε. πότε οὖν κινεῖται κατὰ τοῦ δεσπότη ἢ περὶ πεκουλίου, καὶ πότε ἢ περὶ δαπάνης, ἀνάγνωθι.

L. 17. pr. ιε'. Καὶ ὅτι τὸ παρὰ τοῦ δούλου ἢ φροντιστοῦ
D. eod. δανεισθὲν εἰς πρᾶγμα τοῦ δεσπότη, ἐὰν χωρὶς ἀμελείας ἀπολεσθῆ, χάρα τῆ περὶ δαπάνης ἀγωγῆ.

§. 1. Καὶ περὶ τοῦ, ἐὰν δανείσω τῷ δούλῳ, πότε δίδοται ἢ περὶ πεκουλίου, καὶ πότε ἢ περὶ δαπάνης.

rem versum est: nam liberat eum: quemadmodum et si suscepta eius defensione condemnatus fuerit: nam cum iudicium pro eo suscipit, liberat eum.

In rem versum est, et si filius pro patre fideiussert et solverit: et si defensione eius suscepta condemnatus fuerit.

Lege et distinctionem, si circa actionem de peculio patrem defenderit.

In actione de in rem verso usurae, quae in stipulationem deductae non sunt, non valent.

Et de eo, quando in actione de in rem verso usurae petantur, quando non petantur.

Et quando de in rem verso actio competat, et cum de dolo actio adversus patrem vel dominum sit.

Et quando id, quod impensum vel solutum est, in rem versum esse desinat.

Item si, cum pater et filius obligati essent, filius mutuatus suo nomine solverit, vel si filio iussu patris mutuam pecuniam dederis, et filius tibi solverit, quando in rem versum dicatur, vel contra.

XI. Et de eo, si filius vel servus pecunia mutua sumta, creditori suo solverit.

XII. Si filius vel servus fundum patri dominove emit, in rem versum est. Et si quidem minore pretio dignus sit, verum pretium computatur: sin pluris sit, id tantum, quod datum est.

Vel si patri et domino fundum emerit, quando in rem versum dicatur, et quid fiat, sive minoris, sive pluris sit, quam emptus est.

XIII. Item si servus communis in rem alterius ex dominis verterit, quomodo is tantum conveniatur.

XIV. Si et de peculio agi potest, recte et cum altero domino agitur.

XV. Si filius pro patre constituerit, tunc in rem patris vertit¹⁾, cum solverit.

Item quando filius, qui pro patre constituit, in rem patris vertere videatur.

1) tunc in rem patris vertit] Quia pecunia in rem eius verti videtur, eumque solum spectat. Nam quod a patre cum effectu debebatur, filiusfamilias constituit.

XVI. Cum fundum servo meo locarem, permisi ei, ut boves venderet, et alios utiliores emeret. Boves meos quinque aureis venderat, et alios decem aureis emerat, et pretio non soluto conturbaverat. Lege igitur, quando cum domino de peculio, et quando de in rem verso agatur.

XVII. Si pecunia in rem domini a servo vel procuratore mutua sumta sine culpa eius perierit, locus est actioni de in rem verso.

Et de eo, si servo pecuniam mutuam dedero, quando de peculio, et quando de in rem verso actio competat.

u) E Tipucito. v) §. 3. habet Tipucitus. w) E Schol. m. ad Basil. XXIII. 3. cap. 32. Fabr. T. III. p. 443. x) E Tipucito, qui et reliqua huius capituli solus habet. y) E Tipucito. z) E Syn. p. 184. habet Fabr. T. II. p. 368. sq. a) E Tipucito. b) E Tipucito desumptae sunt L. 13. 14. D. h. t. c) E Syn. p. 184. habet Fabr. T. II. p. 369. d) E Tipucito e) E Syn. p. 184. hoc scholium haustum est. f) Cap. 16. et reliqua huius tituli usque ad finem e Tipucito hausta sunt.

ιη'. Καὶ περὶ τοῦ, ἂν ἐγγυήσῃ ὑπὲρ τοῦ δούλου μου τὸ στραφέν εἰς τὴν οὐσίαν μου.

ιθ'. Καὶ περὶ εἰοῦ ἀγοράσαντος ἐσθῆτα, καὶ τοῦ πατρὸς νομίζοντος, αὐτὴν ἰδίαν εἶναι, συνθάψαντος τῷ εἰοῦ τελευτήσαντι, πῶς δίδοται ἢ περὶ πεκουλίον.

κ'. Καὶ περὶ πατρὸς ὑπὲρ θυγατρὸς ὁμολογήσαντος προῖκα, καὶ συμφωνήσαντος, τὴν θυγατέρα τρέφειν, καὶ μὴ χορηγοῦντος αὐτοῦ δανεισαμένου παρὰ τοῦ ἀνδρός, καὶ δαπανήσαντος, εἴτα τῆς κόρης ἀποθανούσης.

Καὶ περὶ δούλου ἀπόντος διὰ δημόσιον πρᾶγμα, καὶ δανείσαντος δούλοις ἀνίβον.

κα'. Καὶ περὶ τοῦ ὁμολογήσαντος προῖκα ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς, καὶ συμφωνήσαντος, ὥστε τὸν πατέρα ἢ αὐτὴν ἐαντιὴν τρέφειν. καὶ νομίζων ὁ ἀνὴρ χορηγήσονται τὸν πατέρα, ἐδάνεισεν αὐτῇ· ἄτινα λαβοῦσα ἢ γυνὴ ἐδαπάνησεν εἰς ἀναγκαίως χρείας ἢ ἰδίας, καὶ οὐδὲ εἶχε δούλους, καὶ εἰς τὰ καταπιστευθέντα αὐτῇ παρὰ τοῦ πατρὸς πρᾶγματα, καὶ τοῦ πατρὸς μὴ πληρώσαντος ἐτελείησεν· τότε ἀριόζει κατὰ τοῦ πατρὸς τῷ ἀνδρὶ ἢ περὶ τῶν δαπανημάτων ἀγωγῆ.

TITULUS H'.

Περὶ ὧν κατὰ κέλευσιν τοῦ δεσπότητος ἢ τοῦ πατρὸς συναλλάσσει τις πρὸς τοὺς ὑπεξουσίους^{g)}.

α'. 1) * Εἴτε^{h)} ἐπὶ μαστύρων ἐπιτρέψει μοί τις συναλλάξαι τῷ δούλῳ αὐτοῦ, εἴτε δι' ἐπιστολῆς, εἴτε ψιλοῖς ῥήμασιν, εἴτε δι' ἀγγέλου, εἴτε ἐφ' ἐνὶ πράγματι, εἴτε γενικῶς, εἴτε οὕτως· ὅπερ θέλεις, συναλλάξον τῷδε τῷ δούλῳ μου· εἰς δλόκληρον, ὡς καὶ αὐτὸς συναλλάξας, ἐνέχεται· εἰ μὴ νόμος ἰδικῶς τι κωλύει.

2) Καὶⁱ⁾ πότε δοκεῖ ὁ δεσπότης κελεύειν, ἢ μὴ, καὶ ψιλοῖς ῥήμασι τοῦτο ποιῆσθαι· καὶ πότε εἰς δλόκληρον τῷ συναλλάξοντι τῷ δούλῳ ὁ δεσπότης ἐνέχεται, εἰ μὴ νόμος τις ἰδικῶς κωλύσει τὸ συναλλάγμα, ὡςπερ τὸ δάνειον ἐπὶ τῶν ὑπεξουσίων, ἢ τὸν γάμον ἐπὶ τῶν δούλων.

εἰ μὴ νόμος] Ως^{h)} ἐπὶ τῶν δούλων τὸν γάμον, καὶ ἐπὶ τῶν ὑπεξουσίων τὸ δάνειον. κωλύει γὰρ ὁ νόμος, δάνειον γενέσθαι πρὸς τῶν ὑπεξουσίων. [Sch. a. Fabr. II, 370.]

1) * Εἴτε^{l)} δὲ αὐτῷ, πρὶν ἢ συναλλάξω, τὴν ἰδίαν ἀνακαλεῖσθαι κέλευσιν, καὶ δῆλόν μοι ποιεῖν. οὕτως γὰρ ἐστὶ καὶ ἐπὶ ἐντολῆς. εἰ δὲ καὶ ἐντέλλεται ὁ πατήρ, ἢ ὁ δεσπότης, ἢ ὑπογράφει τὸ χειρόγραφον τοῦ δούλου, ἐνέχεται τῇ κατ' αὐτοῦ ἀγωγῇ ὡς ἐπιτρέψαντος· οὐ μὴν ἐὰν ἐγγυήσῃται τὸν δούλον. καὶ ἐὰν δεκτὸν ἡγήσῃται τὸ πραχθέν παρὰ τοῦ υἱοῦ ἢ τοῦ δούλου, χάρα τῇ κατὰ τοῦ δεσπότητος ἀγωγῇ ὡς ἐπιτρέψαντος.

2) Καὶ^{m)} ὅτι εἴτεⁿ⁾ πρὸ τοῦ συναλλάγματος ἀνακαλεῖσθαι τὴν ἰδίαν κέλευσιν. καὶ περὶ τοῦ, ἂν ἐντέλλεται τῷ δούλῳ, ἐνέχεται, οὐ μὴν ἐὰν ἐγγυήσῃται τὸν δούλον. καὶ ἐὰν δεκτὸν ἡγήσῃται τὸ πραχθέν παρὰ τοῦ μανδαταρίου, ἢ υἱοῦ, ἢ δούλου, ἐνέχεται.

g) Haec inscriptio exhibetur in indice titulorum Coisliniano et apud Tipucitum. Fabrotus hunc titulum inscribit: ἢ κωυὸδ ἰούσου. h) E Syn. p. 184. habet Fabr. T. II, p. 369. i) E Tipucito. l) Hoc scholium est in Syn. p. 185. m) E Syn. p. 185. habet Fabr. T. II, p. 369. sq. n) E Tipucito.

XVIII. Item de eo, si pro servo meo fideiusseris L. 18. eius nomine, quod in rem meam versum est. D. XV. 3.

XIX. Item si filius vestem emerit, et pater, cum eam suam esse putaret, eam in funus filii defuncti impenderit, quomodo de peculio actio detur. L. 19. D. eod.

XX. Et de eo, si pater pro filia dotem promisit, et filiam alere pollicitus est, et cum non praestaret alimenta, a viro mutuum pecuniam sumpsit et consumsit, et filia postea decessit. L. 20. pr. D. eod.

Item de servo reipublicae causa absente, qui servis pupilli pecuniam creditit. §. 1.

XXI. Item de eo, qui pro filia sua dotem promisit, et pactus est, ut vel pater vel ipsa se aleret. Maritus existimans, patrem subministraturum, filiae pecuniam mutuum dedit: quam mulier acceptam in usus necessarios suos impendit, vel in servos, quos habebat, et in res a patre sibi concreditas, et cum pater pacto non stetisset, decessit: quando marito adversus patrem de in rem verso actio competat. L. 21. D. eod.

TITULUS VIII.

De his, quae iussu domini vel patris quis contrahit cum his, qui in potestate sunt.

I. Sive quis testato me cum servo suo contrahere iusserit, sive per epistolam, sive nudis verbis, sive per nuntium, sive uno in negotio, sive generaliter, sive his verbis: Quod voles, cum hoc servo meo contrahe, quasi et ipse contraxerit, tenetur: nisi lex¹⁾ specialis aliquid prohibet. L. 1. §. 1. D. XV. 4.

Item quando dominus iubere videatur, vel contra, licet nudis verbis id fecerit: et quando dominus ei, qui contraxit cum servo, in solidum teneatur, nisi lex quaedam specialis contractum prohibuerit, sicuti mutuum in filiisfamilias, et matrimonium in servis.

1) nisi lex] Quemadmodum in servis nuptias, et in filiisfamilias mutuum. Lex enim prohibet, quominus mutuum filiofamilias detur.

Licet autem ei prius, quam contraxero, iussum §. 2 — 6. suum revocare, meque de hoc certiore reddere. Sic enim et in mandato est. Sed et si mandaverit¹⁾ pater dominusve, vel servi chirographo subscripserit, actione tenetur, quasi iusserit: non tamen, si pro servo fideiusserit. Item si ratum habuerit, quod a filio vel servo gestum est, locus est actioni contra dominum, quasi iusserit.

Item ante contractum iussum suum revocare licet. Item, si servo mandaverit, tenetur, nec vero, si pro servo fideiusserit. Item si ratum habuerit, quod a mandatario, vel filio, vel servo gestum est, tenetur.

εἰ δὲ καὶ ἐντέλληται] Μῆ^{η)} νόμιζε αὐτὸ ἀποτέλεσμα κέλευσιν καὶ μανδάτων. ἔνθα μὲν γὰρ ἐκέλευσεν ὁ δεσπότης, δύναται ὁ κελουσθεὶς πληρῶσαι τὸ κελουσθέν. ἔνθα δὲ ἐντέλλομενος ἐπέτρεψεν, οὐ δύναται παραιτεῖσθαι τὸ φάκτον ἢ τὸ μανδάτων ἀπᾶς καταδεξόμενος, διὰ τὴν καθολικὴν τῶν μανδᾶτων φύσιν. τὸ μὲν γὰρ κελουσθῆναι, δεσπότητος ἢ πατρὸς· τὸ δὲ κελουσθῆναι, δούλου ἢ υἱοῦ. [Sch. b. Fabr. II. 370.]

L. 1. §. 7. * (Ο^ο) ἄνηβος κελούων χωρὶς τῆς αὐθεντίας τοῦ
D. XV. 4. ἐπιτρόπου, οὐκ ἐνέχεται.

§. 7. 8. Καὶ^{ρ)} ὁ τὴν χοῆσιν ἔχων τῶν καρπῶν, καὶ ὁ
καλῆ πίστει νομιεὺς κελούοντες ἐνέχονται· ὁ δὲ ἄνηβος
οὐκ ἐνέχεται.

§. 9. Καὶ περὶ κουράτωρος νέου, ἢ μαινομένου, ἢ ἀσώ-
του κελούσαντος, πῶς ἐνέχεται ὁ τοῦ δούλου δεσπότης.
τὸ αὐτὸ καὶ περὶ ἀληθοῦς διοικητοῦ ἢ φροντιστοῦ.
ὁ γὰρ μὴ ἀληθῆς τῆ περὶ δόλου ὡς ὑποβαλῶν ἐαυτὸν
ἐνέχεται.

L. 2. pr. β'. Καὶ^{ρ)} περὶ τοῦ, ἐὰν κελούσει τοῦ ἐπιτρόπου
D. eod. ἐπὶ συμφέροντος τῷ ἀνήβω δανείσῃ δούλω αὐτοῦ,
πῶς ἐνέχεται ὁ ἄνηβος.

§. 1. Καὶ χώραν ἔχει καὶ ἐπὶ δούλης καὶ θυγατρὸς
δανειζομένης κελούσει τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ δεσπότητος.

§. 2. Καὶ ὅτι, εἰ κελούσει μου συναλλάξεις δούλω ἀλ-
λοτριῷ, οὔτε εἰ μετὰ ταῦτα ἐπικτήσομαι αὐτόν, ἐνέ-
χομαι ὡς κελούσας.

L. 3. γ'. Ἐνέχεται ἐπιτρέπων ὁ δεσπότης ἐπὶ τοιοῦδε
D. eod. τόχοις συναλλάξαι τῷ δούλω· τὸ δὲ παρὰ γνώμην
αὐτοῦ παρὰ τοῦ δούλου ὑποτεθὲν οὐκ ὑπόκειται.

L. 4. δ'. Καὶ ὁ διοικῶν τὰ τῆς πόλεως ἐπιτρέπων ἐνέ-
D. eod. χεται.

L. 5. pr. ε'. * Ἐὰν^{ρ)} πατὴρ ἢ δεσπότης μέλλων δανείσθαι,
D. eod. κελούσῃ ἀπαριθμηθῆναι τῷ υἱῷ ἢ τῷ δούλω· οὐχ ὡς
ἐπιτρέψας πραγματεύσασθαι, ἀλλὰ τῷ δανειακῷ ἐνά-
γεται.

§. 1. Καὶ^{ς)} περὶ δύο κοινὸν ἐχόντων δούλων, πῶς, εἰ
ὁ εἷς κελούσει συναλλάξαι τῷ δούλω, αὐτὸς ἐνέχεται·
εἰ δὲ δύο, ἀμφοτέρω εἰς ὁλόκληρον ἐνάγονται.

I) sed et si mandaverit] Ne putes, eandem esse vim iussus et mandati. Nam cum iussit dominus, potest is, qui facere iussus est, iussum implere. Verum ubi mandans iniunxit, recusare factum vel mandatum non potest, quod semel suscepit, propter generalem mandatorum naturam. Nam iubere quidem domini vel patris est: iuberi vero, servi vel filii.

Pupillus sine auctoritate tutoris iubens non tenetur.

Etiam usufructuarius et bonae fidei possessor, si iusserint, tenentur: pupillus autem non tenetur.

Item si curator minoris, vel furiosi, vel prodigi iusserit, quomodo dominus servi teneatur. Idem de vero procuratore vel administratore dicendum est. Nam procurator non verus actione de dolo tenetur, quasi se ipsum supposuerit.

II. Item de eo, si iussu tutoris in utilitatem pupilli servo eius quis crediderit, quomodo pupillus teneatur.

Locum haec actio habet et in ancilla et filia, quae iussu patris et domini mutuum pecuniam sumpsit.

Item si iussu meo cum servo alieno contraxeris, nec si postea eum acquisieris, actione quod iussu teneor.

III. Tenetur dominus, qui sub certis usuris cum servo contrahi iussit: res autem a servo contra eius voluntatem obligata non tenetur.

IV. Etiam civitatis administrator, qui iussit, tenetur.

V. Si pater vel dominus pecuniam mutuam accepturus iusserit, servo vel filio numerari: non quasi iusserit negotiari, sed conditione ex mutuo convenitur.

Quomodo, si ex duobus, qui servum communem habent, unus servum contrahere iusserit, ipse teneatur: sed si uterque iusserit, uterque in solidum convenitur.

η) Hoc scholium est e Syn. p. 185. ο) E Syn. p. 174. et Harm. I. 12. 2. Apud Fabrotum desideratur. ρ) Hoc et quod sequitur, e Tipucito haustum est. ϑ) L. 2. 3. 4. D. h. t. e Tipucito haustae sunt. ρ) E Syn. p. 185. habet Fabr. T. II. p. 370. Eadem habet Tipucitus, qui incipit: καὶ περὶ τοῦ, ἐὰν πατὴρ κ. τ. λ. ut in Syn. σ) §. 1. e Tipucito hausta est.